

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Lerna Malorum Omnium; Sive Gravitas, Et Damna Peccati Mortalis

Arias, Francisco

Monachii, 1648

Cap. XXX. Animam per peccatum mortale ad perdendum pretiosissimum
donum fidei disponi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46756](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46756)

Animam per peccatum mortale ad per-
dendum pretiosissimum donum

Fidei disponi.

C A P. XXX.

PERMAGNUM, ac perinsigne Fidei do-
num est, quod Deus fidelium suo-
rum cordibus infundit. *a* Donum est,
vt S. Paulus dicit, quod non procedit
ab homine, sed de cælo venit, quod-
que non operibus Fidem præcedenti-
bus promeritum, sed gratis, liberali-
terque à Dei misericordiâ datum est.
Per hoc donum cognoscimus opera, &
res mirabiles, quas fecit Deus ad obse-
quium hominis, quando vniuersum
creavit. *b* Ita S. Paulus, *Fide*, inquit,
intelligimus aptata esse omnia secula, om-
nesque res, quæ in tempore cæperunt,
verbo, & voluntate Dei ita creatas, at-
que perfectas, vt ex invisibilibus, quæ
non videbantur, quia non erant in se-
ipsis, sed in mente diuinâ, visibilia, quæ
videntur in mundo, fierent. Fide vide-
mus,

P 2

mus,

a Ad Eph. 2. 9. b Ad Heb. 11. 9.

mus, & contemplamur Myſteria, & cretaque diuina, ad quæ ratio naturalis non accedit: Ideoque S. Isaac Prebyter illam vocat *ostium ſecretorum Dei*, ac de eâ hæc diuina verba dicit: a *Corporalibus oculis* videmus res mundi corporeas, & oculis *Fidei*, qui est pretioſiſſimus animæ *theſaurus*, modo quodam valdè alto, & ſupra naturalem rationem eleuato, *intuemur occulta gloria Dei*, infinitæ eius *potentia, ſapientia, diuina eius prouidentia, & caeleſtes ordines conſeruos noſtros*, Angelos: & hinc fidei oculis *contemplamur gloriam, magnitudinem, perfectionemque diuinæ nature, beneplacitum diuinæ ipſius voluntatis, & mare myſteriorum, ac ſecretorum ſpiritualium*, quæ Deus nobis mediante fide manifeſtat. Sic iſte Sacerdos, Et explicans hunc eundem fidei effectum mirabilis Græciæ Doctor, Proclus, Archiepiſcopus Conſtantinopolitaniſſimus

a *D. Isaacus l. de contemptu mundi*,
48. in bibl. tom. 5.

politanus, ait: *a Fide Deus nostra mentis oculos expurgat, ut clariùs intueamur inuisibilia, & æterna, eaque præsentia habeamus, & eorum cognitione, amoreque vitam nostram ordinanter regamus.* Atque ita fides duo præstat; vnum est, quod intellectum ad inuisibilia, & cælestia videnda illuminet; alterum, quod voluntatem ad illa amanda, & ad virtuosè per ea operandum accendat.

Neque solùm fides nos facit secreta diuina, & res inuisibiles, æternasque cognoscere, sed etiam easdem summâ cum firmitate, & infallibili certitudine cognoscere; atque ita nos ab erroribus, & vanis hominum opinionibus liberat. Hoc explicans S. Augustinus ait: *b Cognoscant, & sentiant fideles in Ecclesiâ Christi viuentes, quàm salubriter, & efficaciter medicina constituta sit, ut ad perceptionem incommutabilis veritatis, imbecillum mentem observata Christi-*

P 3 stia-

a Proclus de rectâ Fide. In bibl. tom. 3.

b D. Aug. l. 1. de Trinit. c. 2.

Christianæ Fidei pietas sanet, ne in opinione
 noxia falsitatis temeritas inordinata pre-
 cipiter: quia humana mentis acies natura
 suâ inualida, in tam excellenti spiritua-
 lium, diuinarumque rerum luce non fir-
 gitur, nisi per iustitiam Fidei nutrita ve-
 getetur. Hinc sequitur, Fidem Chris-
 tianam non solum homines fideles,
 sed etiam valdè sapientes homines fa-
 cere, quia facit cognoscere innumera-
 biles veritates humanas, & diuinas,
 naturales, & supernaturales, idque
 cum magnâ certitudine, & mirabili
 firmitate. *a* Sic idem Sanctus, Christiana
 Fides, inquit, ad summum apicem ve-
 ræ sapientie homines perducit, neque es-
 piam est, nisi in Catholicâ disciplina, sicut
 Ecclesiâ. Ponderat hunc Fidei effectum
 Sanctus Basilius Seleuciæ Episcopus
 his verbis: *b* Magnum omnino, & illu-
 lustre bonum est Fides, præsertim cum
 calenti proficiscitur pectore, ab amore m-
 to, & animâ feruenti. Hac nos verè sapien-

a D. Aug. de morib. Eccl. c. 12. *b* D.
 Basil. sermone 2. de Lazaro. In bibl. tom. 1.

res facit; & quod humana sapientia comminisci nequit, & unde deuoluta labitur, hoc Fides praclarè consequitur, hoc docet. Cur enim, dic mihi, Gentiles Sapientes nihil solida, firmæq; veritatis inuenire potuerunt? Nonne omnem humanam sapientiam perspectam habuerunt? Unde factum, ut piscatores, tentorium opifices, aliosq; ignaros superare non potuerint? Causa huius fuit, quod Sapientes mundi, rationibus humanis omnia metiebantur, & his nitentur: & cum ea debiles, ac dubie, & humana ratio, qua illas inuenit, ac format, curta, accisaq; vitijs insuper, ac passionibus debilitata, & obscurata sit, hinc nullam solidam veritatem, nec firmi quicquam inueniunt. At Christi discipuli indicabant de rebus lumine Fidei, quod nititur verbo, veritateq; Dei, qui homini omnia, que Fides docet, reuelauit. Et cum Deus sciat omnia, sitq; infinita bonitas, qua nec fallere, nec falli potest, illi, qui ab eo per Fidem docentur, & illuminantur, omnia humana, & diuina, que scire ipsos oportet, sciunt, eaq; magnam cum certitudine, & firmitate

sciunt; tantoq; omnibus mundi sapientibus
 in verâ sapientiâ superiores sunt, quam
 ab ingenio stulti, & excussa mentis sunt
 inferiores, qui verè, ac reapse Philosophi.
 Hæc S. Basilius; quibus testificatur id
 quod quotidie experimur, Fideles al-
 tissimo viuæ Fidei dono abundanter
 illuminatos, plura scire de rebus di-
 uinis, quàm omnes mundani Philoso-
 phi sciuerint. Et hoc Christus vno ver-
 bo declarauit, dicens: *a Dum lucem
 habetis, credite in lucem; ut filij lucis sitis.*
 Id est, nunc, dum me, qui sum lux mun-
 di, habetis præsentem, verbo meo Fi-
 dem, & obedientiam præstate, & per
 hanc Fidem, lumine Fidei, & sapien-
 tiæ diuinæ, ad res omnes diuinas, quæ
 spectant ad salutem, intelligendas, fir-
 miterq; tenendas illuminabimini. Per
 viuam Fidem obtinetur peccatorum
 venia; quemadmodum S. Petrus testa-
 tur, dicens: *b Huic Domino omnes
 Prophetæ testimonium perhibent, remissionem
 peccatorum accipere per nomen eius*

a Ioannis 12. 36. b Actor. 10. 43.

omnes, qui credunt in eum. Hinc res quædam mira, & ineffabilis misericordiæ Dei sequitur, si quis plenus peccatis, & meritorum expers sit, nec vllum bonum opus totâ suâ vitâ fecerit, & propositis sibi Christi Mysterijs, ea cum contritione suorum peccatorum credat, statim ipsum eodem momento iustificari, & sanctificari; & si quamprimum moreretur, nec baptizari posset, solâ Fide viuâ, ac baptismi proposito saluatum iri. Ponderat S. Cyrillus hunc mirabilem Fidei effectum, dicens: *a*

O immensa Dei pietas, ut illam spiritua-
lem, & æternam salutem, quam iusti mul-
torum annorum laboribus difficulter con-
sequuntur, Christus unâ horâ det maxi-
mis peccatoribus, implens in eis, quod A-
postolus dicit: si confitearis in ore tuo Do-
minum IESVM, & si in corde tuo credide-
ris, quod Deus Pater illum suscitavit à
mortuis, saluus eris; id est, per hanc Fi-
dem cum interiore poenitentiâ coniunctâ,

P 5

veram

a D. Cyrill. Hierosol. catech. in bibl.
tom. 2. Ad Rom. 10. 9.

veram salutem consequeris. Fide resisti-
mus omnibus tentationibus, & glorio-
sam ex omnibus animæ nostræ inimi-
cis victoriam reportamus. Sic fatetur
S. Paulus, dicens: a In omnibus tenta-
tionibus ac periculis sumite scutum Fi-
dei, eoq; excipientes omnia tela nequissi-
mi ignea, hoc est, omnes tentationes,
quæ instar telorum penetrant, & instar
ignis vrunt, statim ea penitus extingue-
ris, nec vllum inde damnû accipietis.
 Hoc scuto, quemadmodû explicat S.
 Cyrillus, vtitur homo fidelis, quando
 considerat, ac meditatatur ea, quæ fides
 docet. Hac consideratione, quæ est
 actualis fides, vniuersas inimicorû suo-
 rû tentationes, & astutias vincit. Hoc
 donum, atq; thesaurus pretiosissimus
 fidei amittitur per peccata mortalia
 isto pacto: Per primum, quod homo
 fidelis committit, mortale peccatum
 amittit vitam fidei, quia amittit chari-
 tatem, quæ illi vitam dabat, manetque
 fides mortua. Rachel, quæ repræsen-
 tat

a *Ad Eph. 6. 16.* b *Cyrill. ubi supra*

rat contemplationem rerum, quas
docet fides, aiebat ad Iacob: *a Da
mihī liberos, alioquin moriar.* Idem dicit
fides ad Christianum: da mihi liberos,
id est, bona opera ex charitate nata;
alioquin amittam vitam: ut enim S.
Iacobus ait, *b fides sine operibus mortua
est.* Vbi fides per primum peccatum,
mortale mortua est, fit debilis. Nam,
ut Sanctus Diadochus inquit, *qui cre-
dit sine charitate, leuiter credit.* *c* Ait
hoc Sanctus, quia licet sit vera fides,
debilis est, cum careat viribus ad ope-
randum, ex hominis culpā, qui illā
non vult vri. Et quando homo in pec-
cato commisso perseverat, aliaque
noua peccata addit, fides adhuc de-
biliores fit, & obscurior. Cum enim pec-
catum mortale sit animæ cæcitas, quō
plūs homo peccat, hoc fit magis cæ-
cus, & hoc ampliūs fides peccati tene-
bris, quæ ipsam operiunt, & oppri-
munt, obscuratur.

P 6

His

*a Genes. 30. 1. b Iac. 2. 26. c D. Diad.
L. de perfect. c. 21.*

His accedunt surgentes Diaboli tentationes contra Fidem, quam ille virtutem præcipuè conatur in animâ destruere, vt tranquillius hanc possidet, & cum ea per hanc cæcitatem, debilitatemque disposita sit, tentationibus concussa, per Dæmonis astutiam consentit in errorem aliquem Fidei contrarium, vel certè in aliquo Mysteriorum, quæ Fides docet, voluntariè dubitat, & sic fidem amittit, nec solum sine vitâ fidei, sed etiam sine fidei essentiâ, & substantiâ manet. Declarat hoc S. Paulus, de multis peccatoribus, qui à falsis doctoribus seducti erant, dicens: *a Eò quòd charitatem veritatis non receperunt corde cum affectu, & operibus, ideò permittit Deus, vt error, ac seductio operetur, habeatque efficaciam in eis, vt credant mendacium & falsitatem fidei contrariam.* *b* Et ad Timotheum scribens, *hoc præceptum inquit, commendo tibi, fili Timothee, vt secundùm bona, quæ de te precesserunt testi-*

a 2. Thess. 2. 10. b 1. Tim. 1. 18.

testimonia, milites, tanquã bonus dux,
bonam militiam spiritualement contra vi-
tia, habens rectam, puramque *Fidem*, &
bonam, atque à peccatis mundam con-
scientiam, quam bonam conscientiam
quidam per peccata repellentes, circa fi-
dem naufragauerunt, lapsi in errores,
per quos eã exciderunt. Hunc valde
miserabilem effectum peccata, cum
per poenitentiam non quamprimùm
expurgantur, habent, quod cor excæ-
cent, donec illud in errores impellant:
& hac grauissimã poenã Deus illa vici-
scitur, sinens peccatores huiusmodi er-
roribus consentire, a Ita punijt Sapi-
entes Gentilitatis, de quibus dicit S.
Paulus, cum cognouissent Deum per crea-
turas, non glorificasse ipsos per bonam
vitam, sicut Deum, sed multis peccatis
contra legem naturalem eum offen-
dissè, ideoque permisso ab ipso in tan-
tam cæcitatem, & insipientiam labi, vt
vilissimas creaturas pro Dijs coluerint.

Eodemque modo puniuit Sapientes

P 7

Iuda-

a *Ad Rom. 1. 21.*

Iudaismi, qui dilexerunt gloriã mundi cum superbiã, & temporalia bona cum auaritiã; & propter hæc peccata amiserunt legis intelligentiam, & in multos errores inciderunt, vti Isaias testatur. *a* Ideoq̃ Christo fidem, & obedientiam, quam ei debebant, negarunt, quemadmodum ipse Dominus sæpè in sacro Euangelio affirmat. *b* Hanc eandem pœnam infligit, infligitq̃ Deus quotidie innumeris Christianis, quos propter hæc, & alia id genus peccata, cum multi ex ijs magni ingenij homines, valdeq̃ in diuinis, & humanis litteris exercitati essent, permisit labi in errores fidei contrarios, partim ex proprio ipsorum cerebro excogitados, partim à falsis doctoribus hauostos. Impletumq̃ in eis est, quod S. Paulus de hominibus alienis à charitate dicit: *c* *Finis præcepti est charitas, quæ procedit de corde à peccatis puro, fide non fictã; & conscientia bonã: à quibus*

a Isa. 29. 14. *b* Matth. 23. 13. Ioan. 3. 31.
c 1. Tim. 1. 5.

his virtutibus quidam aberraverunt, repellentes eas à cordibus suis, ideoque conuersi sunt in vaniloquium, & falsas, ac fabulosas doctrinas credendas atque tradendas.

In hunc modum, & ob has causas peccata mortalia animam disponunt ad amittendam fidem, faciuntque illam in errores incidere, per quos eam reipsa amittit. O lamentabilem iacturam! ô enormem læsionem, ac damnum! Cum enim fides illa sit, quæ illuminat, & docet viam cæli, & quæ per hanc ducit, cumque eadem sit omnium virtutum fundamentum, deficiente fide versatur homo in tenebris, & duce destitutus deflectit à viâ, nec habet ullam virtutem, quæ vera, solidaque virtus sit. Et cum fides sit medium, quo Christi merita, peccatorumque venia animæ communicatur, cumque eadem sit armatura, quâ tentationes vincuntur, existens animâ sine fide, existit plena peccatis, victa à tentationibus; in perpetuum

tuum

tuum perdita, valdeque à remedio suo aliena, & remota: ac licet per poenitentiam reparari possit, tanta tamen difficultas est, vt ingens miraculum sit, si reparetur. Occludamus igitur ianuam peccato mortali, quod tantam infert iacturam, tantumque damnum dat. Ne peccando tantam Fidei iniuriam faciamus, vt à nobis discedat. Honoremus eam, exequendo, quod præcipit: conseruemus eam bonis operibus; & ipsa nos ducet per hoc desertum, ne à viâ aberremus; eripiet nos in pace ex hac vitâ, facietque nos clare videre lumine gloriæ id, quod nunc sub Fidei velo videmus; siquidem à

Christo dictum est: *a Beati qui non viderunt, & crediderunt.*

a Ioannis 20, 29.

